

Característiques: Nen de 8 a 12 anys. D'aparença petita.

NOI Ja saps que l'avi m'estimava molt;
moltes vegades m'havia fet saltar
damunt dels seus genolls, em cantava cançons
per fer-me adormir, el seu pit amorós
em feia de coixí, i m'havia contat moltes històries,
demanava que les guardes a la memòria
per explicar-les quan ell ja fos mort.

MARC ANDRÒNIC. Quantes vegades aquests pobres llavis,
quan eren vius, buscaven l'escalfor dels teus.
Ara, doncs, dolça criatura, dóna'ls el darrer bes!
Digue-li adéu, acompanya'l fins a la tomba;
Fes-li aquest darrer obsequi, i pren-ne comiat.

NOI. Oh, avi, avi! De tot cor voldria
que jo fos mort, si vós poguèssiu viure!
Accepteu aquest càlid bes
Damunt dels vostres llavis freds i pàl·lids.

[Talla el coll a Aaron. Tots criden d'alegria.]

NOI. Que alguns amics s'emportin d'aquí l'Emperador,
i que l'enterrin a la tomba del seu pare.
Nosaltres portarem el meu pare i Lavínia
al panteó familiar.
I pel que fa a Tamora, tigressa abominable,
cap rite funerari ni cap vestit de dol,
cap campanada lúgubre pel seu enterrament;
la llançarem a les bèsties ferotges
i a les aus de rapinya. Visqué com una bèstia
i mai no va tenir cap pietat.
Ara que és morta, que els ocells li'n tinguin.